

Dvořákova ulice

Dvořákova ulice se vyznačovala tím, že každý kluk odtud hrál ragby, a kdo nehrál, tak s ním každý opovrhoval. Bylo jedno, jak jsi byl starý, ale hlavně jsi musel hrát. Takže od nejmladších žáků, což jsem byl já, až po velké kluky, kteří hráli za dorost. Skoro každý den, kromě prázdnin, jsme se potkávali na hřišti, ale na večer a hlavně v létě a o prázdninách se v přilehlém parku, který jsme měli přímo za domem, odehrávalo to pravé eldorádo.

A nesmím zapomenout na blízkou sběrnou surovin. Ta nám skýtala také hodně zážitků a neuvěřitelného poznání do naší dětské duše. Prozkoumávat staré vraky aut, různé tajemné věci a krabice s prapodivnými předměty, to bylo něco. Navečer jsme čekali, až starý Moravec zavře velká těžká vrata sběrný surovin a vzdálí se co možná nejdále. Dírou v plotě začalo to pravé!

Ale park měl také své kouzlo, protože v něm rostly velké, vzrostlé stromy. Snem každého kluka bylo vylézt na ně, pokořit každý strom. Všechny stromy jsme měli pojmenovány a podle náročnosti jsme se vychloubali jeden před druhým, kdo který strom už zdolal. Již jako malí kluci jsme věděli, co od kterého stromu můžeme čekat a jaké nebezpečí skýtá. Třeba kaštan má křehké větve a lézt na slabé konce i velkých větví znamená takřka jistý pád. Zato jasaný a jilmy si nechaly skoro všechno líbit a na konci větví si mohl každý dělat, co chtěl. Ale jako koření v našem parku byl starý hlídač Gája a jeho koktavý syn Mírek. Vždy když šel Míra z města kolem „hřbitůáku“, jak jsme park pojmenovali, tak jsme naskákali na stromy a začali řídit. Netrvalo dlouho a příběh Míra s tátou a začala ta pravá zábava. Rozzuřený Míra koktal a starý Gája nadával a my také ko-ko-ko a sranda byla jasná, ale často končila v ředitelně naší školy.

Velkým zdrojem poznání byl pro nás kluky také potok, který tekł pod naší ulicí. Tam jsme se učili dělat ohýnky, chytat ryby a opékat je. Nezbytnou výbavou každého kluka byl prak, a tak jsme občas ulovili zajíce nebo bažanta. Munci do praku jsme si sami lili z olova, které jsme sehnali na blízkém šrotůáku. Kouření u potoka bylo skoro samozřejmostí od raného dětství. Táta kouřil luxky za pět korun, a že se jich pár ztratilo, nepoznal, protože měl rozkouřeno několik krabiček najednou. Už jako malí kluci jsme věděli, jak se má lít benzín do ohně, jak kouřit, aby nám nesmrděly ruce, a hlavně aby to nebylo cítit z pusy.

S postupujícím věkem se rozšiřoval okruh našeho působiště, našeho výsostného území. Koleje a přilehlé pěšinky také skýtaly nevyčerpatelné možnosti.

Z jara, jak slezl poslední sníh, tak začalo vypalování strání, až nám jednou málem chytl strážní domek obsluhy šraněk. Nebýt rychlého zásahu hasičů, tak by jistě shořel. Ale to ještě jezdily parní mašiny, které chrlily černý kouř se sazemi, a vše se tím vysvětlovalo. Na kolejích jsme trávili hodně času a zažili hodně adrenalinu, jak by se tomu dnes říkalo. Ale pro nás to byla jenom normální zábava.

V kolejišti sis musel počínat sakra opatrně, na rovných úsecích to celkem šlo, ale v zatáčkách to byl opravdu problém. Dokud jezdily parní mašiny a dieslové lokomotivy Sergej, tak to bylo v pohodě. S nástupem pant'áků to přestala být sranda. Ty nebyly vůbec slyšet a nechybělo moc a málem nás u Světic jeden převálcoval. Na kolejích jsme sbírali síru, kterou jsme zapalovali, a čichali štiplavý kouř a obdivovali tyrkysově modrý plamen. Dnes si ani nedovedu představit, že by dnešní děti ve třetí třídě lezly do korun stromů a hrály si celé dny v kolejišti.

V Říčanech při výjezdu na Světic se stál starý kamenný most, kterému se přezdívalo Most sebevrahů, protože tam několik lidí předčasně ukončilo svůj život. Ale naším největším lákadlem bylo to, že hned pod mostem byl semafor, na kterém často stály parní mašiny, kterým jsme říkali Zlostnice. Stály a supěly, že to vypadalo, jako když jsou našťvané. Když vlak zastavil, byl to pro nás kluky signál, hlavně na podzim, hodit mu do komína řípu, kterou jsme trhali hned vedle na poli. Krásné na tom bylo to, že řípa při každém výdechu komína vystřelila i s natí ven, hodně vysoko. Jednou se to znelíbilo topičovi, vyběhl z mašiny a v kožené zástěře s velkým pohrabáčem nás honil v kukuřici v nedalekém poli.

S železnou pravidelností jezdila ve 3:15 VindobonaBerlín–Praha–Vídeň. Krásná, vždy vyšlechtěná dáma ladných tvarů jak v předu, tak vzadu soupravy aerodynamického tvaru. Temně červené linky podtrhovaly bílou barvu. Nevím, proč nám klukům tak imponovala, že při každém průjezdu jsme po ní házeli jablka. Za Říčany jezdila hlubokým kaňonem, takže se sprška jablek málokdy minula cílem. Hra na kolejích, v korunách stromů v lese a v přírodě v nás vypěstovala přirozený pud sebezáchovy, který mi hodně napomohl v mé dospělosti, v mém životě a podnikání.

Velkou měrou mou životní dráhu ovlivnilo ragby. Pamatuji na prvních několik zápasů, které jsem hrál v polobotkách, ve kterých jsem chodil do školy. Peněz moc nebylo, maminka prodávala v řeznictví a táta byl řadový úředník. Maminka

chodila z práce pozdě večer, tak jsem měl do té doby úplně volno. Tehdy to rodiče ještě moc netrápilo, co děti dělají, protože jsme se uměli zabavit sami. Zaplať bůh, že to dopadlo vždycky dobře. Otec jako úředník u České obchodní inspekce dělal inventury do noci. Nevím, jestli s řezníky a vedoucími prodejen při sklence je nedělali někdy až příliš dlouho. Zato vím zcela jistě, že otec byl čestný a neúplatný úředník. Tehdy, v sedmdesátých letech, bylo slovo korupce ještě zcela neznámé. Kromě jednoho řezníka, který nám s železnou pravidelností nosil snad dvacet let na každé Vánoce zajíce a dva bažanty.

Jak jsem říkal, peněz moc nebylo, a tak celá naše rodina se po večerech a o víkendech zapojovala do domácí práce. I otec někdy pomáhal s motáním papírových ruliček, které se používaly jako obal na teploměry.

„Co z tebe jen kluku bude, tebe zajímá jenom dobrodružství a samé kraviny,“ často říkala moje maminka.

A já jsem jí jako malý kluk říkal, že až budu vydělávat peníze, tak je všechny utratím za cestování a kraviny. Opravdu mohu říct, že sen z mládí se mi bohatě vyplnil. Jak postupoval věk a vyšel jsem šestou třídu, všichni moji kamarádi na začátku sedmé třídy už věděli, čím chtějí být, nebo na jakou půjdou školu. Třeba můj kamarád Tomáš, který od první třídy věděl, že bude lékařem, a to se mu také beze zbytku vyplnilo. Třídní učitelka se mě často ptala, čím chci být, styděl jsem se jí říct, že cestovatelem a dobrodruhem, tak jsem raději říkal, že nevím.

Jednoho dne přišel táta a se zcela vážnou tváří mi říká: „Půjdeš na policajta, protože jsi úplně blbej, a tam tu maturitu udělá úplně každej.“

Odmala jsem věděl, že policajtem nikdy nebudu, protože to bylo proti mému přesvědčení. Kluci by se mi jistě smáli, a tak říkám tátovi, že půjdu raději ke kopáčům. Uplynulo několik měsíců.

„Půjdeš do Vyškova a budeš voják, tam je také maturita tutová,“ řekl táta ve snaze mít doma maturanta. Policajt a lampasák bylo v mých očích stejné.

„Ne! Ne! Ne!“ zněla moje odpověď.

Vzhledem k mému zlobení a roztěkanosti jsem prostál skoro celý první stupeň základní školy za dveřmi naší třídy. Uteklo mi mnoho učení, a tak moje známky opravdu nenasvědčovaly tomu, že bych mohl být dobrým studentem střední školy. Následoval další již trochu přijatelnější návrh: budeš kuchař, číšník! Avšak vidina, že se budu potácet po hospodách a nosit lidem pivo a vařit guláš

byla pro mě podobná jako být policajt nebo lampasák. Žádná z těchto nabídek moji dušičku dobrodruha a sportovce vůbec neuspokojovala.

Tak jednou přijel táta a řekl mi, že budu automechanik, že má známého v Mladé Boleslavi. To byla pro mě ta nejpříjemnější varianta, a tak jsem se stal automechanikem. Léta v učení rychle uběhla, a než jsem se otočil, nastala vojna. Protože jsem však pilně trénoval, byl jsem zařazen do ragbyového vojenského družstva Dukla Přelouč. Dva roky krásného života!!

Zažil jsem dva roky života profesionálního sportovce. Nosili jsme civil a hlavně – spali mimo kasárny. Brali jsme tolik peněz na kalorném, že je nebylo možno ani propít v hospůdce U Krejzlů, kam jsme chodili skoro každý den. Měsíční soustředění v Tatrách, které bylo pravidelně na jaře a na podzim dva týdny, a zážitky z vojenské zotavovny Tatranské Matliare, byly opravdu na celý život. Pravda, na soustředění s námi pravidelně jezdil politruk major Karásek. Obloustlý malý chlapík, tak okolo padesátky.

„Zítra půjdeme z Tatranských Matliarov na Brčálku. Večer brzy spát, ať to vydržíte, sportovci! Půjde s vámi i horský vůdce,“ řekl jednou ráno při snídani major Karásek.

Druhý den ráno opravdu pro nás přišel šlachovitý horal středního věku. Na hlavě stylový plstěný klobouk se snítkou z Edlvajzu. Z jeho oblečení a postavy šel až děsivý strach. Major Karásek nasadil hned na rovině ostré tempo, my se plazili pomalu, protože se nám moc nechtělo.

„Co jste to za lemry, vy sportovci? Nic nevydržíte!“ říkal bodře major Karásek. Nechali jsme ho jít stále prvního, ale jak se blížil první kopec, tak jsme mu pomalu šlapali na paty. Po prvním kilometru do kopce začal prudce funět a nabírat barvu jako píchlé prase. Celý zčervenal, ale snažil se stále držet tempo i po varování místního horala, že by si měl trocha oddychnout. Po dalším kilometru si Karásek sedl na hromadu klád, odkázal nás, ať jdeme sami, že se raději vrátí. Tím nastala pohoda a každá horská chata, kde bylo pivo a borovička, byla naše. To horal byl těžší soupeř. Asi v polovině cesty po dvaceti kilometrech i horal začal vykazovat známky únavy.

„Mám přidat?“ zeptal se, sám již unavený, ale nechtěl se shodit.

„To by bolo dobré,“ řekli jsme, neboť na tuto pobídku jsme všichni čekali.

Ke konci dne a na konci výšlapu jsme táhli domů i horala. Naše kondice byla

nezměrná, protože jsme měli po celý rok třífázový trénink: v zimě i v létě budíček v sedm, v osm už na hřišti nebo v zimě v tělocvičně, potom dopoledne i odpoledne další makačka. Hrozně rád vzpomínám na tyhle dva roky krásného a bezstarostného života.

